

สรุปรายงานผลการเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตร “การดำเนินการทางวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่น
(หลักสูตร ๕ วัน) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๙”
ของข้าราชการและบุคลากร รพ.สต./สอน. สังกัด อบจ.พะเยา

๑. **โครงการ/หลักสูตร** โครงการฝึกอบรมหลักสูตร “การดำเนินการทางวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่น (หลักสูตร ๕ วัน) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๙” จัดโดย สำนักบริหารวิชาการ มหาวิทยาลัยบูรพา เลขที่ ๑๖๙ ถนนลงหาดบางแสน ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี ๒๐๑๓๑

๒. **จำนวนผู้เข้ารับการฝึกอบรมทั้งสิ้น ๖๘ ราย โดยแยกเป็น**

-ข้าราชการ อบจ.พะเยา จำนวน ๑๖ ราย

-บุคลากร รพ.สต. สังกัด อบจ.พะเยา ๕๒ ราย (รายละเอียดตามบัญชีรายชื่อแนบท้าย)

๓. **ระยะเวลาในการเดินทางไปเข้ารับการฝึกอบรม**

ระหว่างวันที่ ๑๑ - ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๘

๑. **สถานที่ฝึกอบรม**

ณ โรงแรมวีซี ดอกคำใต้ จังหวัดพะเยา

๒. **วัตถุประสงค์ในการเข้ารับการฝึกอบรม**

๕.๑ เพื่อสร้างบุคลากรด้านการดำเนินการทางวินัยให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั่วไปภายในจังหวัดเพิ่มเติมโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นสามารถขอตัวไปเป็นกรรมการสอบสวนได้ รวมทั้งการเรียนรู้ระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยตนเอง

๕.๒ เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพการดำเนินการทางวินัยให้แก่บุคลากรขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้รับผิดชอบด้านการดำเนินการทางวินัยที่สมัครใจแต่ยังไม่ได้เข้ารับการฝึกอบรม

๕.๓ เพื่อสนับสนุนการจัดตั้งเครือข่ายคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็งมีประสิทธิภาพ ขยายฐานเครือข่ายให้เพิ่มมากขึ้น

๕.๔ เพื่อให้เกิดความมั่นคงในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานส่วนท้องถิ่นและเกิดผลดีต่อการปฏิบัติราชการโดยรวม

๕.๕ เพื่อเป็นการทบทวนและพัฒนาทักษะในเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติแก่ผู้ผ่านการฝึกอบรม

๓. **งบประมาณในการฝึกอบรม/เข้าสังเกตการณ์**

ค่าลงทะเบียนเข้ารับการฝึกอบรม จำนวน ๘,๕๐๐ บาท/ คน (แปดพันห้าร้อยบาทถ้วน)

๔. **สรุปเนื้อหาสาระที่ได้จากการฝึกอบรม**

๗.๑ หัวข้อ กระบวนการทางวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่น โดย อาจารย์ประวิทย์ เปรื่องการ (น.บ., ร.ม., Ph.D. ผู้ชำนาญการพิเศษด้านวินัยท้องถิ่น

/ตามหลักเกณฑ์...

ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ.๒๕๕๘ (๒๕๕๙)

๑. บททั่วไป มาตราฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัย พ.ศ.๒๕๕๘ เป็นของ ก.กลางและเป็นกรอบในการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ.๒๕๕๘/๒๕๕๙ ของ ก.จังหวัดมาตรฐานทั่วไปและหลักเกณฑ์และเงื่อนไขมี ๘๙ ข้อเมื่อนำไปใช้ให้อ้างหลักเกณฑ์และเงื่อนไขของ ก. จังหวัดนั้นๆ ซึ่งวินัยมีลักษณะเฉพาะ ๓ ประการ ๑.ไม่มีอายุความ ๒.มีสภาพเป็นข้าราชการ(ยกเว้นตามข้อ ๒๘) และ ๓.เป็นอำนาจของนายฯ สังกัดปัจจุบัน ซึ่งกระบวนการทางวินัยเริ่มจากนายฯ จบที่ก.จังหวัด

๒. วินัยและการรักษาวินัย เริ่มตั้งแต่ข้อ ๕ - ข้อ ๒๓ / ๑ รวมเป็น ๑๙ ข้อ ซึ่งใช้ในปัจจุบันโดยข้อ ๗ วรรคสาม มีการเพิ่มฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใดแทรกเข้ามาในเรื่องของการทุจริต และข้อ ๑๓ วรรคหนึ่งเพิ่มคำว่า “หรือเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย” ซึ่งนอกเหนือจากข้าราชการประเภทอื่นเมื่อทำหนังสือขอให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งเดิมต้องรองจนกว่าจะมีการยืนยันเป็นหนังสือและจะพ้นผิดจากคดีทั้งปวงก็ต่อเมื่อส่งหนังสือนั้นไปให้ ป.ป.ช. ภายใน ๓๐ วันนับแต่ได้ทำหนังสือโต้แย้งหรือให้ทบทวน และได้เพิ่มฐานล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศ ข้อ ๒๓ / ๑ โดยวินัยและการรักษาวินัยถ้ามีวรรคเดียวจะเป็นวินัยอย่างร้ายแรงเท่านั้น ส่วนร้ายแรงมักอยู่วรรคสองรวมทั้งหมด ๑๙ ข้อ

๓. วิธีการดำเนินการทางวินัย (ข้อ ๒๔ - ๒๕) โดยหน้าที่ของผู้บังคับบัญชามี ๓ ด้าน (๑) เสริมสร้างและพัฒนาให้มีวินัย (๒) ต้องป้องกันไม่ให้เกิดวินัยและ (๓) ดำเนินการทางวินัยทันทีเมื่อทำผิด ซึ่งเมื่อมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นให้ดำเนินการทางวินัยทันทีถ้ายังไม่มีพยานหลักฐานให้สอบข้อเท็จจริงก่อน ซึ่งหากละเอียดหรือไม่สุจริตถือว่ามีความผิด โดยโทษทางวินัยมี ๕ สถาน (๑) ภาคทัณฑ์ (๒) ตัดเงินเดือน (๓) ลดขั้นเงินเดือนหรือลดเงินเดือน (๔) ปลดออก (๕) ไล่ออก

๔. การดำเนินการทางวินัย (ข้อ ๒๖ - ๒๙) การดำเนินการทางวินัยต้องมีการสอบสวนโดย (๑) แจ้งข้อกล่าวหา (๒) สรุพพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (๓) ต้องให้โอกาสชี้แจงหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหาซึ่งทั้ง ๓ ข้อ ถือเป็นหัวใจสำคัญของการดำเนินการทางวินัย โดยถ้าเป็นวินัยไม่ร้ายแรงทำได้ ๓. วิธี คือ ๑.มอบข้าราชการผู้ใต้บังคับบัญชาหนึ่งคนสอบแทน ๒.ใช้ผลการสอบข้อเท็จจริงมาลงโทษวินัยไม่ร้ายแรง ๓.ตั้งกรรมการสอบวินัยอย่างร้ายแรง (กระบวนการเหมือนวินัยอย่างร้ายแรง) ซึ่งหากเป็นวินัยอย่างร้ายแรงต้องใช้ แบบส.ว.๑ เท่านั้น

การดำเนินการทางวินัยผู้ออกจากราชการแล้ว (ข้อ ๒๘) (๑)ถูกร้องก่อนออกว่าทำผิดร้ายแรงต้องตั้งหรือลงโทษในสามปี (๒) ถูกร้องหลังออกว่าทำผิดร้ายแรงตั้งหนึ่งปีลงโทษในสามปี (๓) ก.จังหวัดหรือศาลปกครองยกเลิกคำสั่งปลดหรือไล่ทำให้เสร็จในสองปี (๔)ถ้าเป็นไม่ร้ายแรงให้ตั้งโทษ

ออกจากราชการแล้วและผิดกฎหมาย ป.ป.ท./ป.ป.ช. ให้ดูข้อ ๒๘ / ๑ และความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องเสร็จที่ ๑๐๓๓ / ๒๕๖๔ และเรื่องเสร็จที่ ๑๕๕๙ / ๒๕๖๔

การตั้งกรรมการวินัยไม่ร้ายแรง จะสั่งพักราชการหรือสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนไม่ได้

๕. การกันและคุ้มครองพยาน (ข้อ ๓๐ - ๔๗)

/การ...

การกันเป็นพยานผู้ถูกกันต้องทำผิดวินัยเป็นข้อยกเว้นที่ไม่ต้องดำเนินการทางวินัยกันได้ทั้งก่อนและหลังตั้งกรรมการสอบสวน กันแล้วต้องให้ความร่วมมือกับกรรมการสอบสวนถ้าให้ความร่วมมือยกเลิกได้ตลอดเวลา

การคุ้มครองพยานผู้ขอจะทำผิดวินัยหรือไม่ก็ได้ต้องเป็นข้าราชการผู้ได้บังคับบัญชาและเมื่อมีคำขอผู้บังคับบัญชาต้องให้ความคุ้มครองทันทีโดยอาจให้ไปช่วยราชการที่สจร. ก่อนจึงมีมติของจังหวัดก็ได้

๖.ความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง (ข้อ ๔๕ ถึง ๔๗) ต้องกระทำผิดวินัยเป็นข้อยกเว้นที่นาย ก.สามารถลงโทษได้เลย แบ่งเป็นสองประเภท

๑.วินัยไม่ร้ายแรงมี ๒ เหตุ

(๑)ต้องคำพิพากษาว่าผิดและนาย ก.เห็นว่าชัดแล้ว

(๒)รับสภาพเป็นหนังสือต่อนาย ก.หรือผู้ที่นาย ก.ตั้ง

๒. วินัยร้ายแรงมี ๓ เหตุ

(๑)ต้องคำพิพากษาให้จำคุกจริงโดยไม่รอลงอาญา

(๒)ขาดราชการติดต่อ เกิน ๑๕ วันโดยไม่มีเหตุสมควร

(๓)รับสภาพเป็นหนังสือต่อนาย ก.หรือผู้ที่นาย ก.ตั้ง

โดยนาย ก.จะไม่สอบสวนหรืองดการสอบสวนก็ได้แล้วลงโทษ

๗.การสอบสวนพิจารณา (ข้อ ๔๘ - ๘๓) เมื่อตั้งกรรมการให้พิจารณาจากข้าราชการในหน่วยงานก่อนกรณีมีเหตุผลจำเป็นจะยืมตัวจากต่างสังกัดก็ได้การยืมตัวเป็นไปตาม ว ๒๐๕ รอจนกว่าจะมีหนังสือยินยอมกรรมการต้องเป็นข้าราชการฝ่ายพลเรือน ประธานต้องเป็นข้าราชการท้องถิ่นหรือข้าราชการ ก.พ. ต้องมีทั้งตำแหน่งหรือระดับไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหาตาม ว ๒๐

การตั้งกรรมการอย่างน้อย ๓ คนโดย ๑ คนต้องเป็นนิติกร /จบนิติศาสตร์ /จบหลักสูตรวินัยห้าวัน/ เคยร่วมเป็นกรรมการ ลูกจ้างประจำหรือพนักงานจ้างตามภารกิจเป็นผู้ช่วยเหลืองานได้ หากนาย ก.เป็นคู่กรณีหรือถูกกล่าวหาว่าทำความผิดร่วมให้ ก.จังหวัดเลือกกรรมการเมื่อสอบเสร็จเสนอ ก.จังหวัด

สิ่งที่ต้องระบุในคำสั่งแต่งตั้งกรรมการ ส.ว.๑ คือ

(๑) ชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา

(๒) เรื่องที่กล่าวหา(ไม่ใช่ฐานความผิด)

(๓) ชื่อและตำแหน่งของกรรมการสอบสวน

เมื่อออกคำสั่งแล้วให้นาย ก.แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบเริ่มนับเวลาตัดค่าน และแจ้งกรรมการสอบสวนทราบพร้อมทั้งส่งหลักฐานรับทราบและเอกสารทั้งหมดให้ประธาน (ประธานลงนามรับทราบเริ่มนับเวลาการสอบสวน) เมื่อประธานลงนามรับทราบให้ประชุมครั้งแรกเพื่อวางแนวทาง

โดยองค์ประชุมมี ๒ ประเภท

๑. องค์ประชุมปกติไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

๒. องค์ประชุมพิเศษ สว.๓ หรือ ส.ว.๖ ไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งและไม่น้อยกว่าสามคน

/กรณี...

กรณีประธานไม่อยู่ให้เลือกกันเองทำหน้าที่ถ้าเสียงเท่ากันให้ประธานลงอีกหนึ่งครั้งชี้ขาด

เหตุในการคัดค้านกรรมการสอบสวนมี ๕ เหตุต้องยื่นคัดค้านต่อนายภายในเจ็ดวันนับแต่ทราบคำสั่งการคัดค้านกรรมการที่ก.เลือก นายกส่งให้ ก.ภายในเจ็ดวัน นายกต้องพิจารณาภายใน ๑๕ วัน ก.จังหวัดพิจารณาใน ๓๐ วันถ้าเกินกำหนดผู้ถูกคัดค้านพ้นจากการเป็นกรรมการ ผู้ถูกคัดค้านต้องหยุดปฏิบัติหน้าที่ ถ้าจำเป็นต้องเปลี่ยน เพิ่ม ลดกรรมการต้องแสดงเหตุผลแต่จะยกเลิกคำสั่งไม่ได้ ห้ามไม่ให้บุคคลอื่นร่วมสอบสวนห้ามไม่ให้ผู้อื่นอยู่ในที่สอบสวน เว้นแต่ ทนายความ ที่ปรึกษา ผู้ที่กรรมการอนุญาต

ระยะเวลาสอบสวน

ระยะเวลาสอบสวนปกติ ๑๒๐ วัน ขยายได้ไม่เกินสองครั้งๆ ละไม่เกิน ๓๐ วันรวมเป็น ๑๘๐ วัน หากไม่เสร็จให้รายงาน ก.จังหวัดติดตามเร่งรัดให้วันรุ่งขึ้นเป็นหนึ่ง

การแจ้ง สว.๑ สว.๒ สว.๓ ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

๑.แจ้งโดยตรงให้ลงชื่อ

๒.ถ้าไม่รับให้บันทึก

๓. ส่งทางไปรษณีย์ตอบรับทำสามฉบับเมื่อพ้น ๑๕ วันถือว่ารับทราบแล้ว

การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา สว.๒ ถ้ารับสารภาพให้แจ้งว่าผิดวินัยฐานใด ข้อใด ต้องรับโทษสถานใด แล้วให้ลงชื่อและทำ สว.๖ ได้ เว้นแต่ต้องทราบรายละเอียดรายเพิ่ม การแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา สว.๓ ให้ระบุฐานความผิดด้วย

การรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติม ทำได้ ๔ ขั้นตอน

๑. ก่อนสอบเสร็จ

๒. ระหว่างนายกฯพิจารณา (กำหนดประเด็น)

๓. ระหว่างอนุวินัยพิจารณา (กำหนดประเด็น)

๔. ระหว่าง ก. จังหวัดพิจารณา (กำหนดประเด็น)

การนำพยานหลักฐานมาใช้ต้องบันทึกว่าได้มาอย่างไรจากใครเมื่อใด การสอบสวนให้เข้ามาทีละคน ห้ามกรรมการล่อลวง ชูเข็น ให้สัญญา การบันทึกถ้อยคำห้ามขูดลบหรือขีดทับ ให้ใช้วิธีขีดฆ่าและตกเติมลงชื่อกำกับผู้ให้ถ้อยคำไม่ยอมลงชื่อให้บันทึกเหตุการณ์ โดยพยานที่ทำให้ล่าช้าหรือไม่สำคัญจะดสอบก็ได้แต่ต้องบันทึกไว้ต้องสอบสวนให้หมดประเด็นหรือสอบให้สิ้นกระแสความ การรวบรวมพยานหลักฐานต่างท้องที่ทำได้ ๒ ลักษณะ (๑) กรรมการเดินทางไปสอบเอง (๒) ส่งประเด็นไปสอบ การสอบพบเรื่องอื่นพาดพิงผู้อื่นให้รายงานนายกเพื่อออกคำสั่งอีกหนึ่งคำสั่งเป็นคณะกรรมการชุดเดิมหรือคณะใหม่ก็ได้ กรณีโอน(ย้าย)ระหว่างสอบให้สอบต่อจนเสร็จแล้วเสนอสำนวนต่อนายกที่เดิมให้ตรวจสอบก่อนส่งให้ที่ปัจจุบันโดยไม่ต้องทำความเห็นเพื่อให้ตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนอีกครั้งและส่งสำนวน

เมื่อรวบรวมหลักฐานเสร็จกรรมการต้องประชุมมีมติ ดังนี้

๑. ผิดวินัยหรือไม่ถ้าผิด ผิดฐานใด กรณีใด ข้อใด ควรรับโทษสถานใด

๒. หย่อนหรือบกพร่องหรือประพฤติน่าเหมาะสมหรือไม่

๓. ความเห็นของกรรมการสอบสวน

รายงานการสอบสวน สว.๖ ต้องมีสาระ

๑. สรุปข้อเท็จจริงทุกฝ่าย

๒. วินิจฉัยเปรียบเทียบ

๓. ความเห็นกรรมการสอบสวน

๔. เมื่อเสนอสำนวนต่อนายกฯแล้ว ถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ

๕. ตั้งกรรมการสอบสวนในเรื่องใดแล้วตั้งซ้ำอีกไม่ได้

เมื่อได้รับสำนวนการสอบสวนจากคณะกรรมการสอบสวนแล้วให้นายกฯตรวจสอบความถูกต้องของสำนวนว่าตั้งกรรมการขอหรือไม่ มีการสอบสวนตอนใดทำไมไม่ถูกต้องบ้างหรือไม่ องค์ประชุมครบหรือไม่ มีการแจ้งสว.๓หรือไม่ (เป็นไปตามข้อ ๗๙ ข้อ ๘๐ ข้อ ๘๑ และ ข้อ ๘๒)

นายกฯ ต้องพิจารณาและสั่งการสำนวนดังนี้

๑. วินิจฉัยร้ายแรง ออกคำสั่งลงโทษภายใน ๓๐ วันแล้วค่อยรายงาน ก.จังหวัด

๒. วินิจฉัยอย่างร้ายแรงให้ลงความเห็นและรายงาน ก.จังหวัด ภายใน ๓๐ วันนับแต่รับสำนวน (ยังไม่ออกคำสั่งลงโทษ)

กรณีวินัยไม่ร้ายแรง ให้ลงโทษ

(๑) ภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน ลดขั้นเงินเดือน (กรณีมีเหตุอันควรลดหย่อนโทษให้วางระดับโทษก่อนแล้วจึงอ้างเหตุลดหย่อน)

(๒) วินัยอย่างร้ายแรง ปลดออกหรือไล่ออก (ยังออกคำสั่งลงโทษไม่ได้ให้ลงโทษหรือสั่งตามมติ ก.จังหวัด)

การแสดงความเห็นของนายกฯต้องทำเป็นหนังสือหรือกรณีเห็นแย้งให้อ้างเหตุผลประกอบ นายกเห็นสมควรให้สอบเพิ่มเติมได้แต่ต้องกำหนดประเด็นหรือข้อสำคัญไปให้กรรมการสอบสวนคณะเดิมหรือคณะใหม่สอบตามประเด็นก็ได้

๘. การลงโทษทางวินัย (ข้อ ๘๖)

การทำผิดเรื่องเดียว แต่ผิดวินัยหลายฐาน ให้ลงโทษในฐานที่มีบทลงโทษหนักที่สุดเพียงสถานเดียว

โทษเกี่ยวกับเงินที่นายกฯลงได้คือตัดเงินเดือนครั้งหนึ่ง ๒% หรือ ๔% เป็นเวลา ๑-๒-๓ เดือน ลดขั้นเงินเดือนครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งขั้น หรือลดเงินเดือน ๒% หรือ ๔% ก.จังหวัดเพิ่มโทษเกินอัตรานี้ไม่ได้

การถูกลงโทษปลดออกให้รับบำเหน็จเสมือนลาออก

การลงโทษต้องให้เหมาะสมไม่พยายาลหรืออคติ

การสั่งลงโทษห้ามสั่งให้มีผลย้อนหลัง(เว้นแต่มีเหตุ)

ผู้เคยถูกลงโทษเรื่องนั้นมาแล้วถ้าจะลงใหม่ให้หนักขึ้นต้องดำเนินการ ดังนี้

(๑) ยกเลิกคำสั่งลงโทษเดิมแล้วสั่งลงโทษใหม่(ตามแนวคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด)

(๒) ให้ใช้คำสั่งเพิ่มโทษ จากโทษเดิม (แนววินัย) เหตุผล ลงโทษซ้ำในความผิดเดียวกันไม่ได้

/กรณี...

กรณีมีการเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษให้เท่าความถึงคำสั่งลงโทษเดิมทุกครั้ง คำสั่งลงโทษต้องระบุสิทธิอุทธรณ์และระยะเวลาไว้ด้วย

๙.การรายงานการดำเนินการทางวินัย (ข้อ ๘๗ - ๘๙)

มี ๒ ลักษณะ คือ

๑.รายงานเพื่อพิจารณา

๑.๑ กรณี นายกฯออกคำสั่งลงโทษไม่ร้ายแรง

๑.๒ กรณีเป็นวินัยร้ายแรง นายกฯยังไม่ออกคำสั่ง (ข้อ ๘๕ วรรคหนึ่ง)

๒.รายงานเพื่อทราบ

๒.๑ กรณี ก.จังหวัด เปลี่ยนแปลงโทษที่นายกฯ ลง

๒.๒ กรณีออกคำสั่งเปลี่ยนแปลงคำสั่งลงโทษหรือออกคำสั่งวินัยร้ายแรงตามมติ (ข้อ ๘๗ วรรคหก) ก.จังหวัดอาจมีมติมอบเลขาฯ ส่งอนุวินัยก่อนได้อนุวินัย+ก.จังหวัดต้องพิจารณา รายงานให้แล้วเสร็จภายใน ๙๐ วันนับแต่เลขานุการก.จังหวัดได้รับเรื่อง ถ้าไม่เสร็จให้บันทึกเหตุ ในรายงานประชุม

บทเฉพาะกาลสำหรับเรื่องค้าง (ข้อ ๘๙)

(๑) การตั้งกรรมการสอบสวนก่อน ๑ มกราคม ๒๕๕๙ ให้สอบสวนตามหลักเกณฑ์เดิมจนแล้วเสร็จและสั่งการตามหลักเกณฑ์นี้

(๒) การทำผิดก่อน ๑ มกราคม ๒๕๕๙ หรือก่อนโอน (ก่อน ๑ มกราคม ๒๕๕๙) ให้สอบสวนตามหลักเกณฑ์นี้แต่ปรับบทความผิดตามกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด

(๓) การสืบสวน/สอบสวน ก่อนโอนให้ดำเนินการจนเสร็จแล้วส่งนายกฯปัจจุบันสั่งการตามหลักเกณฑ์นี้

หลักเกณฑ์ วิธีการ และ เทคนิคการสอบสวน

๑. ก่อนการดำเนินการทางวินัย (ข้อ ๒๔)

หน้าที่หลักของผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับวินัย มี ๓ ด้าน คือ

(๑) เสริมสร้างและพัฒนาให้มีวินัย (ข้อ ๒๔ วรรค ๒) (ทำตัวเป็นแบบอย่าง ให้การฝึกอบรม สร้างขวัญฯ)

(๒) ป้องกันไม่ให้เกิดวินัย (ข้อ ๒๔ วรรค ๓) (เอาใจใส่ สังเกตการณ์ ขจัดเหตุ)

(๓) ดำเนินการทางวินัยทันทีเมื่อกระทำผิด (ข้อ ๒๔ วรรค ๔)

- ผู้บังคับบัญชาที่เป็นข้าราชการ ละเลยหรือไม่สุจริต ถือว่ากระทำผิดวินัยเสียเอง ต้องถูกดำเนินการทางวินัยเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหากด้วย

- ผู้บังคับบัญชาที่เป็นนายกฯ (รองนายกฯ) ละเลยหรือไม่สุจริต ให้ นอก./ผวจ.สอบสวน เพื่อถอดถอน (ข้อ ๒๔ วรรค ๑๒)

๒. บัตรสนทนา/ร้องเรียน/ส่งเรื่อง (ข้อ ๒๔ ว.๕-๙)

- (๑) บัตรสนทนาเฉพาะรายที่ระบุหลักฐาน/กรณีแวดล้อมชัดเจน/ชี้พยานบุคคลแน่นอน
- (๒) หนังสือร้องเรียนที่ปรากฏตัวผู้ร้อง หรือ ผู้บังคับบัญชา สงสัย โดยยังไม่มีพยานหลักฐานในเบื้องต้น (มีการกล่าวหาด้วยวาจา ต้องจัดให้มีการบันทึก)
- (๓) หากเป็น ผู้บังคับบัญชาอื่น ให้รายงานตามลำดับชั้นถึงนายฯ โดยเร็ว
- (๔) สตง./ป.ช./อำเภอ/จังหวัด หน่วยงานรัฐส่งเรื่องมา

ทั้ง ๔ ประการ เป็นกรณียังไม่มีพยานหลักฐานในเบื้องต้น ให้นายฯ สอบข้อเท็จจริงก่อน ถ้า

- (๑) ไม่มีมูล ให้ยุติเรื่องเสีย
- (๒) มีมูล ให้ดำเนินการทางวินัยทันที

๓. การวิเคราะห์ "หนังสือ" แจ้ง

ให้พิจารณาตอนท้ายหนังสือ (ย่อหน้าสุดท้ายก่อนคำว่า จึง...และลงนาม) ว่า "เขาให้ทำอะไร ก็ต้องทำสิ่งนั้น" เช่น

- (๑) ให้สอบข้อเท็จจริง ต้องตั้งกรรมการสอบข้อเท็จจริง
- (๒) ให้สอบข้อเท็จจริงทางละเมิด ต้องตั้งกรรมการละเมิด
- (๓) ให้ดำเนินการทางวินัย ต้องตั้งกรรมการสอบวินัย
- (๔) ให้ดำเนินคดีอาญา ต้องไปแจ้งความกับตำรวจ โดย ๑) นายฯ ไปแจ้งเอง หรือ ๒) มอบเป็นหนังสือให้ผู้ใต้บังคับบัญชา ไปแจ้งแทน

๔. วิธีการแสวงหาข้อเท็จจริง

- (๑) มอบ ขรก.ผู้หนึ่งผู้ใดสืบสวนข้อเท็จจริง (ข้อ ๒๖ วรรค ๓) หรือ
 - (๒) ออกคำสั่งแต่งตั้งกรรมการสืบสวน/สอบสวน/ตรวจสอบข้อเท็จจริง (ข้อ ๒๔ วรรค ๘) ก็ได้
- ทั้ง ๒ กรณี ให้กำหนดวันเวลาแล้วเสร็จไว้ด้วยตามความยากง่ายของเรื่อง

๕. การ "ชี้มูล" ความผิดทางวินัย

ถือเป็นพยานหลักฐานในเบื้องต้น นายฯ ต้องดำเนินการทางวินัยทันที โดย

- (๑) ตั้งกรรมการสอบวินัย (ข้อ ๒๔ วรรค ๔) (อย่าสอบข้อเท็จจริงซ้ำอีก)
- (๒) กรณีชี้มูลแต่ไม่ระบุตัวบุคคล นายฯ ต้องมอบให้ตรวจสอบจากเอกสาร (โครงการ) ที่มีอยู่เดิม เพื่อทราบตัวบุคคลในการนำชื่อนั้นมาตั้งการสอบวินัย
- (๓) การดำเนินการทางวินัยกรณี ป.ช.ช./ป.ป.ท.ชี้มูลความผิด
 - ๑) ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ (ไม่ต้องกรรมการฯ ม.๘๘ วรรค ๑)
 - ๒) ฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง (ตั้งกรรมการ สคก. ๗๘๔/๒๕๖๒)
 - ๓) ฐานอื่น ๆ (ตั้งกรรมการ สคก. ๑๓๒๐/๒๕๖๓)

การดำเนินการทางวินัยกรณี สตง.ชี้มูลความผิด (ตั้งตามถูกชี้มูล)

๖. ความเกี่ยวพันของอาญา/ละเมิด/วินัย

(๑) เมื่อถูกแจ้งความคดีอาญา หรือ ถูกฟ้องคดีอาญา (ว ๔ ปี ๐๙) นายกฯ ต้องตั้งกรรมการสอบวินัยไปพร้อมกันด้วย (ผลอาจต่างกัน เพราะการรับฟังพยานหลักฐานและการพิจารณาต่างกัน หากสุจริตแล้วไม่ต้องรับผิดชอบ)

(๒) เมื่อตั้งกรรมการสอบละเมิด นายกฯ ต้องตั้งกรรมการสอบวินัย (ข้อ ๙) ด้วย หากปรากฏตัวผู้กระทำละเมิดแล้ว (ผลสรุปอาจเป็นวินัยไม่ร้ายแรง และหากมีการชดใช้ทางละเมิดแล้ว อาจถือเป็นเหตุลดหย่อนโทษได้)

๗. การดำเนินการทางวินัย

หมายถึง การดำเนินการที่ต้องกระทำเป็นพิธีการตามหลักเกณฑ์ของ ก.จังหวัด เมื่อพนักงานส่วนท้องถิ่นกระทำความวินัย หรือถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และนายกฯ พิจารณาเห็นว่ากรณีมีมูลแล้ว

การดำเนินการทางวินัยผู้ที่ออกจากราชการไปแล้ว

ข้อ ๒๘ ถูกกล่าวหา

๑) เป็นหนังสือ ต่อ

๒) ผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน หรือตรวจสอบตามกฎหมาย หรือผู้บังคับบัญชากล่าวหาเป็นหนังสือเอง หรือ ถูกฟ้อง/ต้องหาคดีอาญา (เว้นแต่ ประมาท/ลหุโทษ) ให้นายกฯ ดำเนินการทางวินัยเสมือนยังไม่ออก (เว้นแต่ตาย) ดังนี้

(๑) ก่อนออกจากราชการ นายกฯ มีอำนาจดำเนินการทางวินัย และต้องออกคำสั่งลงโทษ ภายใน ๓ ปี นับแต่วันออกจากราชการ

(๒) หลังออกจากราชการ นายกฯ มีอำนาจตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรง ภายใน ๑ ปี และต้องสั่งลงโทษ ภายใน ๓ ปี นับแต่วันออกจากราชการ

(๓) กรณีศาลปกครองมีคำพิพากษาถึงที่สุด หรือ ก.จังหวัดมีมติให้ยกเลิกเพิกถอนคำสั่งลงโทษนั้น เพราะกระบวนการไม่ชอบ นายกฯ ต้องดำเนินการทางวินัยให้แล้วเสร็จภายใน ๒ ปี นับแต่มีคำพิพากษาหรือมีมตินั้น

(๔) ทั้ง ๓ กรณีข้างต้น หากจะต้องลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้งดโทษ

หมายเหตุ มิให้ใช้กับการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

ข้อ ๒๘/๑

(๕) กรณี ป.ป.ช. หรือ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดผู้ที่ออกจากราชการแล้ว ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในกฎหมาย ป.ป.ช.หรือ ป.ป.ท.นั้น

(๖) หากกระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ก็ให้งดโทษ

๘. “การสืบสวนทางวินัย”

หมายถึง การแสวงหาข้อเท็จจริง และพยานหลักฐานเบื้องต้น เพื่อทราบรายละเอียดในการดำเนินการทางวินัย มี ๒ กรณี คือ

/ (๑) ก่อน...

(๑) ก่อน ดำเนินการทางวินัย ได้แก่ การแสวงหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานก่อนการวินิจฉัยว่า มีมูลหรือไม่ (ข้อ ๒๔ วรรค ๑๐)

(๒) เป็น การดำเนินการทางวินัย ได้แก่ การสืบสวนกรณีความผิดที่ปรากฏชัดแจ้ง เช่น ละทิ้งหน้าที่ราชการ (ข้อ ๔๕ และ ข้อ ๔๖)

๙. "การสอบสวนทางวินัย"

หมายถึง การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการอื่นเพื่อทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์หรือพิสูจน์เรื่องที่กำลังกล่าวหาเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรม และเพื่อพิจารณาว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่อย่างไร และถ้าผิดควรได้รับโทษสถานใด มี ๒ กรณี ได้แก่

(๑) ไม่เป็นกระบวนการ เช่น วินัยไม่ร้ายแรง สอบตามที่นายกฯ เห็นสมควร

(๒) เป็นกระบวนการ คือ วินัยอย่างร้ายแรง ต้องตั้งกรรมการสอบสวนตามกฎหมาย (ใช้แบบ สว.๑) และสอบสวนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด

๑๐. "หลักการสอบสวน" ทางวินัย

มี ๓ องค์ประกอบ ดังนี้ (ข้อ ๒๖ วรรค ๑)

(๑) ต้องแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหาให้ทราบ

(๒) ต้องสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้รู้

(๓) ต้องให้โอกาสชี้แจงหรือนำสืบแก้ข้อกล่าวหา (สำคัญ)

๑๑. สิทธิของผู้ถูกกล่าวหา

(๑) นำนายความ หรือ

(๒) ที่ปรึกษา

เข้าฟังคำชี้แจงหรือให้ปากคำของตนได้ (ข้อ ๒๖ วรรค ๒) แต่ห้ามพูดแทนผู้ถูกกล่าวหา (ฟังเพื่อจับประเด็นช่วยเหลือผู้ถูกกล่าวหาในภายหลัง)

๑๒. การกระทำที่ปรากฏชัดแจ้ง (ข้อ ๔๕ - ๔๗)

นายกฯ จะดำเนินการทางวินัย โดยไม่สอบสวน หรืองดการสอบสวนก็ได้ ดังนี้

(๑) กรณีวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

๑) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผิด และนายกฯ อปท.เห็นว่าข้อเท็จจริงชัดแล้ว

๒) กระทำความผิดไม่ร้ายแรงและรับสารภาพเป็นหนังสือต่อ นายกฯ อปท. หรือผู้มีหน้าที่สืบสวน หรือกรรมการสอบสวน (ตามหมวด ๗) และบันทึกเป็นหนังสือไว้

(๒) กรณีวินัยอย่างร้ายแรง

๑) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก (ไม่รอ) เว้นประมาท/ลหุโทษ

๒) ละทิ้งราชการติดต่อกว่า ๑๕ วัน และนายกฯ อปท.สืบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควร หรือมีพฤติการณ์จงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบราชการ

/๓) กระทำ...

๓) กระทำผิดร้ายแรงและรับสารภาพเป็นหนังสือต่อนายก อปท.หรือผู้มีหน้าที่สืบสวน หรือกรรมการสอบสวน (ตามหมวด ๗) และบันทึกเป็นหนังสือไว้

(๓) กรณีหย่อน/บกพร่อง/ประพฤตินไม่เหมาะสม นายกฯ เห็นว่าอยู่จะเสียหาย จะให้ออกโดยไม่สอบสวนก็ได้

๑) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผิด แต่ให้รอ และนายกฯเห็นว่าข้อเท็จจริงชัดเจนแล้ว

๒) หย่อน/บกพร่อง/ประพฤตินไม่เหมาะสม และรับสารภาพเป็นหนังสือต่อนายกฯ หรือผู้มีหน้าที่สืบสวน หรือกรรมการสอบสวน (ตามหมวด ๗) และบันทึกเป็นหนังสือไว้

๑๓. "การตั้งเรื่องกล่าวหา"

หมายถึง การตั้งเรื่องเพื่อดำเนินการทางวินัยแก่พนักงานส่วนท้องถิ่น ไม่ว่าจะเป็ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง หรืออย่างไม่ร้ายแรงก็ตาม เข้าใจง่าย ๆ คือ

- คนทั่วไปมักใช้คำว่า "ตั้งกรรมการสอบสวน"

- แต่ผู้มีหน้าที่ด้านวินัยจะใช้คำว่า "ตั้งเรื่องกล่าวหา"

"เรื่องกล่าวหา" ได้แก่ เรื่องราวหรือการกระทำหรือพฤติกรรมทั้งหลายที่กล่าวอ้างว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย (ไม่ใช่ฐานความผิด)

๑๔. ควรตั้งเรื่องกล่าวหา...เมื่อ

นายก อปท.ได้สืบสวนข้อเท็จจริงเบื้องต้นแล้วเห็นว่า...มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยเสียก่อน ไม่ควรตั้งเรื่องกล่าวหาทันที เพราะจะทำให้ผู้นั้นเสียหาย

๑๕. วิธีการตั้งเรื่องกล่าวหา

(๑) กรณีวินัยอย่างไม่ร้ายแรง อาจทำบันทึกข้อความ ดังนี้ (ข้อ ๒๖ วรรค ๓)

๑) แจ้งข้อกล่าวหา ๒) ต้องระบุ (สาระสำคัญ) ก. ชื่อผู้ถูกกล่าวหา ข. เรื่องที่กล่าวหา

(๒) กรณีสอบวินัยอย่างร้ายแรง (ข้อ ๕๐)

๑) ออกคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (แบบ สว.๑)

๒) ในคำสั่งนั้น ต้องระบุ (สาระสำคัญ)

ก. ชื่อและตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา

ข. เรื่องที่กล่าวหา (ไม่ใช่ฐานความผิด)

ค. ชื่อและตำแหน่งของกรรมการสอบสวน

ง. ชื่อและตำแหน่งของผู้ช่วยเลขานุการ (ถ้ามี)

๑๖. วิธีดำเนินการทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรง

ให้สอบสวนตามที่นายกฯ เห็นสมควร ซึ่งมี ๓ วิธี ดังนี้

(๑) มอบ ขรก.ผู้ใต้บังคับบัญชาสอบสวนแทน หรือ

(๒) ตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง หรือ

(๓) นำผลการสืบสวน/สอบสวน/ตรวจสอบข้อเท็จจริงที่มีวิธีขั้นตอนต่อไปนี้ครบถ้วนมาใช้ลงโทษได้เลย

/๑) มีการ...

- ๑) มีการแจ้งข้อกล่าวหา
- ๒) สรุปรายงานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ทราบ
- ๓) ให้โอกาสชี้แจง รวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหา

(ข้อ ๒๖ วรรค ๔)

๑๗. วิธีดำเนินการทางวินัยอย่างร้ายแรง

ให้ดำเนินการตามกระบวนการที่หลักเกณฑ์กำหนด กล่าวคือ

- (๑) แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน (แบบ สว.๑) เท่านั้น
- (๒) แจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา (แบบ สว.๒)
- (๓) แจ้งสรุปรายงานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (แบบ สว.๓)
- (๔) ให้โอกาสชี้แจงรวมทั้งนำสืบแก้ข้อกล่าวหา (แบบ สว.๔)
- (๕) สอบปากคำพยานทุกฝ่าย (แบบ สว.๕)
- (๖) รายงานการสอบสวน (แบบ สว.๖)

(ข้อ ๒๖ วรรค ๖)

๑๘. องค์ประกอบคณะกรรมการสอบสวน

ให้แต่งตั้งอย่างน้อย ๓ คน (ข้อ ๔๙ วรรค ๑) แบ่งเป็น

- (๑) ประธาน ๑ คน
- (๒) กรรมการ ๑ คน (ถ้าตั้งมากกว่า ๓ คน จะมีกรรมการเพิ่ม)
- (๓) กรรมการและเลขานุการ ๑ คน
- (๔) ผู้ช่วยเลขานุการ ๑ คน (ถ้ามี) แต่งตั้งจากพนักงานจ้าง/ลูกจ้างที่จบปริญญาทางกฎหมาย หรือได้รับการฝึกอบรมหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย หรือเคยเป็นผู้ช่วยเลขานุการกรรมการสอบสวนมาแล้วอย่างน้อย ๑ ครั้ง (ไม่มีหน้าที่ลงความเห็น)

๑๙. คุณสมบัติคณะกรรมการสอบสวน

- (๑) แต่งตั้งจากข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นนั้น (ข้อ ๔๙ วรรค ๑)
- (๒) กรณีจำเป็นหรือเพื่อความยุติธรรมจะแต่งตั้งจากข้าราชการ หรือพนักงานส่วนท้องถิ่นอื่น หรือข้าราชการฝ่ายพลเรือนโดยได้รับความยินยอมจากต้นสังกัดก็ได้(ห้ามแต่งตั้งจากข้าราชการฝ่ายทหาร)
- (๓) ประธานกรรมการต้องมีตำแหน่งระดับไม่ต่ำกว่าหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่าผู้ถูกกล่าวหา ตาม ว.๒๐
- (๔) กรรมการอย่างน้อย ๑ คน (ข้อ ๔๙ วรรค ๒) ต้อง
 - ๑) เป็นนิติกร
 - ๒) จบปริญญาทางกฎหมาย
 - ๓) ได้รับการฝึกอบรมหลักสูตรการดำเนินการทางวินัย
 - ๔) เคยเป็นกรรมการสอบสวนมาแล้วอย่างน้อย ๑ ครั้ง/ผช.เลขาฯ)

/หน้าที่...

หน้าที่กรรมการสอบสวน

๑. เรียกส่วนราชการ หน่วยงานเอกชน ชี้แจง ส่งเอกสาร หรือส่งบุคคลให้มาชี้แจงในเรื่องที่สอบสวน
๒. เรียกผู้ถูกกล่าวหา หรือบุคคลใด ชี้แจง ส่งเอกสารหลักฐานในเรื่องที่สอบสวน

หน้าที่ประธานกรรมการสอบสวน

๑. เรียกประชุมเพื่อวางแนวทางการสอบสวน (ครั้งแรก) (ข้อ ๕๒)
๒. เรียกประชุมตามปกติ กำกับดูแลการประชุม

๒๐. การแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา (สว.๒)

๑. เมื่อประธานลงชื่อรับทราบคำสั่ง ต้องประชุมครั้งแรกเพื่อวางแนวทางการสอบสวน
๒. หลังจากนั้น ให้เรียกผู้ถูกกล่าวหา มาแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา (สว.๒) โดยแจ้งว่า

(๑) เขาได้กระทำการใด

(๒) ทำเมื่อใด

(๓) ทำอย่างไร

๓. แจ้งสิทธิการนำทนายความหรือที่ปรึกษาเข้าฟัง

๔. ถามผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดหรือไม่ อย่างไร

๕. หากผู้ถูกกล่าวหาแต่ไม่ยอมรับทราบ ให้บันทึกลงวันที่/สถานที่ โดยลงชื่อผู้แจ้งและพยาน ถือว่าทราบในวันนั้น

๖. ถ้าผู้ถูกกล่าวหาไม่มารับทราบ ให้ส่ง สว.๒ ทางไปรษณีย์

ผลการแจ้ง สว.๒

๑. ถ้ารับสารภาพ

(๑) ให้แจ้งว่าผิดกรณีใด

(๒) หากยืนยัน ให้บันทึกถ้อยคำ (ลงชื่อ) รับสารภาพไว้

(๓) ทำรายงานการสอบสวนเสนอนายฯ (สว.๖) (ไม่ต้องทำ สว.๓/สว.๕) ถ้าต้องการทราบละเอียดสอบต่อได้)

๒. ถ้าไม่รับสารภาพ

ให้รวบรวมพยานหลักฐานเพื่อ แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (สว.๓) ต่อไป

๒๑. การแจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (สว.๓)

เมื่อประชุมพิจารณาพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (สว.๓) แล้ว ให้กรรมการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

๑. มีหนังสือเรียกผู้ถูกกล่าวหา มาพบ

๒. แจ้งข้อกล่าวหา (ว่าผิดกรณีใด ตามข้อใด หรือหย่อนๆ)

๓. แจ้งสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหา (๒ ฉบับ) (โดยระบุวัน เวลา สถานที่ การกระทำ)

๔. ถามว่าจะยืนยันคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือจะให้ถ้อยคำ

/(๑) ถ้า...

(๑) ถ้ายื่นคำชี้แจง ให้ยื่นอย่างช้าไม่เกิน ๑๕ วัน

(๒) ถ้าให้ถ้อยคำ ให้นำโดยเร็ว

๕. ผู้ถูกกล่าวหาจะอ้างพยานแล้วให้กรรมการเรียกมาก็ได้

๖. หากผู้ถูกกล่าวหาแต่ไม่ยอมรับทราบ หรือไม่มารับทราบให้บันทึกลงวันที่/สถานที่ โดยลงชื่อผู้แจ้งและพยาน ให้ถือว่ารับทราบในวันแจ้งนั้น

๗. กรณีไม่อาจแจ้งได้โดยตรง หรือมีเหตุจำเป็นอื่น หรือผู้ถูกกล่าวหาไม่มารับทราบ ให้ส่ง สว.๓ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปที่ที่อยู่ตามหลักฐานของราชการหรือสถานที่ติดต่อที่ผู้ถูกกล่าวหาให้ไว้ (กรณีนี้ทำ ๓ ฉบับ) เมื่อล่วงพ้น ๑๕ วัน ถือว่ารับทราบแล้ว แม้จะไม่ได้รับ สว.๓ คืน หรือไม่ได้รับคำชี้แจง หรือผู้ถูกกล่าวหาไม่มาตามนัด ให้ถือว่ารับทราบแล้วและไม่ประสงค์จะแก้ข้อกล่าวหา กรรมการจะหยุดการสอบสวน หรือสอบต่อเพื่อทราบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมก็ได้

๘. ก่อนเสนอสำนวนฯ ต้องให้โอกาสชี้แจงตามขอ ถ้ามีเหตุผลอันสมควร

๒๒. คำว่า "การสอบสวนพิจารณา" ที่มีผลต่อการเลื่อนขั้นเงินเดือน/ระดับ

(ตั้งแต่ตั้งกรรมการสอบสวนถึงออกคำสั่งลงโทษวินัย)

๑. การสอบสวนพิจารณาของนายฯ เมื่อแล้วเสร็จ เห็นว่า

(๑) ยุติเรื่อง/ภาคทัณฑ์ เลื่อนได้ทั้งสอง

(๒) ตัดเงินเดือน/ลดขั้นเงินเดือน เลื่อนไม่ได้ ๑ รอบ

(๓) ปลดออก/ไล่ออก ห้ามเลื่อน

๒. การสอบสวนพิจารณาของศาล อันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ เมื่อคดีถึงที่สุด พิพากษาว่า

(๑) ยกฟ้อง/ไม่มีความผิด เลื่อนได้ทั้งสอง

(๒) มีความผิด ห้ามเลื่อน

คำว่า "ถูกแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัย" ไม่มีผลต่อการเลื่อนขั้นเงินเดือน/เลื่อนระดับ

นับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ เป็นต้นมา เลื่อนได้ทั้งขั้นเงินเดือนและระดับ สำหรับตำแหน่งนักบริหารงานของเทศบาลในปัจจุบัน อาจมีปัญหาเรื่อง "เลื่อนระดับ" หากจะเลื่อนระดับต้องหารือเป็นกรณี ๆ ไป
หมายเหตุ การถูกฟ้องคดีต่อศาลไม่กระทบต่อการเลื่อนใด ๆ

๒๓. หน้าที่หลักของคณะกรรมการสอบสวน

๑. สอบสวนตามที่กฎหมายกำหนด

๒. แสวงหาความจริงในเรื่องที่กล่าวหา

๓. ดูแลให้เกิดความเป็นธรรมตลอดระยะเวลาสอบสวน

๔. รวบรวมประวัติและความประพฤติของผู้ถูกกล่าวหาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่กล่าวหา

๕. จัดทำบันทึกประจำวันที่สอบสวนทุกครั้ง (ใช้เบิกเงินสมนาคุณ)

๖. จัดทำสารบาญสำนวนสอบสวน

๒๔. ประเภทของพยานหลักฐาน

๑. พยานวัตถุ
๒. พยานเอกสาร
๓. พยานบุคคล
๔. พยานผู้เชี่ยวชาญ/ผู้ชำนาญการพิเศษ

๒๕. ประเด็นการสอบสวน

ประเด็น คือ จุดสำคัญที่จะต้องพิสูจน์หรือวินิจฉัย เป็นจุดที่ยังโต้เถียงกันอยู่ หรือยังไม่ได้ความกระจ่างชัด
ประเด็นการสอบสวน มี ๓ ลักษณะ

๑. ประเด็นข้อกล่าวหา
๒. ประเด็นที่ฝ่ายกล่าวหาอ้าง
๓. ประเด็นที่ฝ่ายถูกกล่าวหายกขึ้นอ้างหรือโต้แย้ง

ประเด็นสำคัญที่ต้องพิสูจน์ในการดำเนินการทางวินัย มี ๓ ด้าน

๑. ประเด็นเกี่ยวกับการกระทำในเรื่องที่กล่าวหา
ต้องพิสูจน์ให้ได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหา (๑) ทำอะไร (๒) ทำที่ไหน (๓) ทำเมื่อไร (๔) ทำอย่างไร (๕) เพราะเหตุใด เพื่อใช้ในการวินิจฉัยว่าได้กระทำความผิดวินัยหรือไม่

๒. ประเด็นเกี่ยวกับกรณีความผิด

ต้องพิสูจน์ว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดในกรณีใด เพื่อใช้ในการวินิจฉัยปรับบทลงโทษว่า ได้กระทำความผิดตามข้อใด

๓. ประเด็นเกี่ยวกับความร้ายแรงแห่งกรณี

ต้องพิสูจน์ว่า การกระทำของผู้ถูกกล่าวหา มีพฤติการณ์ร้ายแรงเพียงใด หรือเสียหายแก่ทางราชการร้ายแรงเพียงใด เพื่อใช้ในการวินิจฉัยกำหนดระดับโทษหนัก/เบา ที่จะลงแก่ผู้ถูกกล่าวหา

ประโยชน์ของการกำหนดประเด็น

๑. เป็นเครื่องนำทางให้การสอบสวนเป็นไปตามเรื่องที่กล่าวหา
๒. ทำให้การสอบสวนรอบคอบ รัดกุม รวดเร็วและได้ความจริง
๓. ทำให้ได้ข้อเท็จจริงโดยละเอียด ครบถ้วน
๔. ผู้ถูกกล่าวหาสามารถชี้แจงแสดงพยานหลักฐาน และแก้ข้อกล่าวหาได้โดยไม่หลงข้อต่อสู้

๒๖. ระยะเวลาทางวินัย (เงื่อนไขเวลา)

ปกติใช้คำว่า "ทันที/โดยเร็ว/โดยไม่ชักช้า/โดยพลัน"

หากมีเงื่อนไขเวลากำกับ จะแบ่งเป็น ๒ ลักษณะ คือ

๑. ระยะเวลาเร่งรัด แม้พ้นแล้วต้องรีบทำให้เสร็จ

(๑) การตั้งกรรมการ/แจ้งคำสั่ง/แจ้งแบบต่าง ๆ

/ (๒) การ...

(๒) การสอบสวนของคณะกรรมการสอบสวน

(๓) การสั่งสำนวนของนายกฯ/ก.จังหวัด

(๔) การพิจารณาของอนุฯ/ก.จังหวัด

๒. เงื่อนไขบังคับ เมื่อพ้นแล้วทำต่อไม่ได้

(๑) ตั้งกรรมการสอบเกินข้อ ๒๘ วันที่พ้นจากราชการ

(๒) คัดค้านกรรมการสอบสวนเกิน ๗ วัน

(๓) สั่งคำคัดค้านเกิน ๑๕ วัน กรณีนายกฯ ตั้งเองหรือเกิน ๓๐ วัน กรณี ก.จังหวัดเลือกกรรมการ

๒๗. สำนวนการสอบสวนที่เสนอต่อนายกฯ

ต้องมีสาระสำคัญ ดังนี้

๑. สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน

๒. วินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐาน

๓. ความเห็นของกรรมการสอบสวน

๔. กรณีกรรมการผู้ใดเห็นแย้ง ให้บันทึกติดไว้ในสำนวน

๕. ให้ประธานฯ นำสำนวนเสนอต่อนายกฯ โดยตรง (ห้ามเสนอตามลำดับชั้นปกติ เพราะเป็นความลับ)

๖. เมื่อได้เสนอสำนวนต่อนายกฯ แล้ว ถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ

๒๘. ผลการสอบสวนเสียไป

๑. เสียไปทั้งหมด ถ้าคุณสมบัติคณะกรรมการไม่ถูกต้อง ให้กลับไปตั้งกรรมการสอบสวนใหม่ (ข้อ ๗๔)

๒. เสียไปเฉพาะส่วน เช่น องค์ประชุมไม่ครบ สอบปากคำไม่ถูกต้อง ให้ทำใหม่เฉพาะส่วน (ข้อ ๘๐)

๓. กรณีกรรมการสอบสวนไม่ได้แจ้ง สว.๓ นายกฯ ต้องสั่งให้กลับไปแจ้งโดยเร็ว (ข้อ ๘๑)

๔. การสอบสวนตอนใดทำไม่ถูกต้อง ถ้าเป็นสาระสำคัญให้นายกฯ สั่งกลับไปทำใหม่ ถ้าไม่ใช่สาระสำคัญ จะให้ทำใหม่หรือไม่ก็ได้ เพราะเป็นดุลพินิจของนายกฯ (ข้อ ๘๒)

๗.๒ หัวข้อ หลักการทำรายงานการสอบสวน โดย อาจารย์ดำรงค์ชัย ไชยมงคล นิตกร ขำนาญการ พิเศษ นักกฎหมายท้องถิ่น

การสรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน คือการสรุปว่า จากการสอบสวนเรื่องที่กล่าวหานั้นข้อเท็จจริงได้ความว่าอย่างไร คณะกรรมการสอบสวนฟังข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ทำหรือได้ทำอะไรและทำอย่างไรในเรื่องที่กล่าวหานั้น โดยวินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาและที่หักล้างข้อกล่าวหา (ถ้ามี) ว่าควรรับฟังพยานหลักฐานฝ่ายใด เพียงใด โดยอาศัยเหตุผลอย่างไร

ข้อเท็จจริงที่นำมาสรุป

ข้อเท็จจริงที่จะนำมาสรุปทำรายงานการสอบสวนนั้นมีวิธีทางที่จะเข้าสู่สำนวนการสอบสวนหรือสู่การพิจารณา ดังนี้

/ (๑) ข้อเท็จจริง...

(๑) ข้อเท็จจริงที่นำมาสู่การพิจารณาโดยพยานหลักฐาน

พยานหลักฐานที่จะนำมาสู่การพิจารณานั้นอาจเป็นพยานบุคคลพยานเอกสารหรือพยานวัตถุ พยานหลักฐานต่างๆที่นำมาพิจารณาฟังข้อเท็จจริงนั้นอาจแบ่งตามน้ำหนักที่จะฟังรับฟังได้เป็นหลายประเภท ดังนี้

พยานชั้นหนึ่งและพยานชั้นสอง

พยานชั้นหนึ่ง ได้แก่ พยานหลักฐานที่ดีที่สุดที่

พยานชั้นสอง ได้แก่ พยานหลักฐานอื่นที่ยังไม่ดีที่สุดที่จะฟังมีในกรณีนั้นซึ่งแม้จะบ่งชี้ว่าข้อเท็จจริงเช่นนี้ ได้มีอยู่ก็ต้องนับเป็นพยานชั้นสองพยานโดยตรงและพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณี

พยานโดยตรงและพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณี

พยานโดยตรง หมายถึงพยานหลักฐานใด ๆ ที่ระบุว่าข้อเท็จจริงเช่นนั้นได้มีอยู่โดยไม่ต้องไปค้นหา เหตุผลสันนิษฐานอย่างใดต่อไปอีก

พยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อม ข้อเท็จจริงเป็นเช่นนั้น แต่มีเหตุผลหรือพฤติกรรมเชื่อมโยงพอจะ เชื่อได้ว่าหมายถึงพยานที่ไม่ระบุโดยตรงว่า ข้อเท็จจริงควรจะเป็นเช่นนั้น

ตัวอย่างเช่น ในกรณี ก. รับเงินจาก ข. ผู้ที่เห็นเหตุการณ์ในขณะที่ ก. กำลังรับเงินจาก ข. อยู่เป็นพยาน โดยตรงส่วนผู้ที่เห็นเพียง ก. เดินถือเงินมาจากบริเวณใกล้เคียงกับที่ ข. ยืนอยู่เป็นพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อม

กล่าวโดยทั่วไปพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมนั้นใช้ประกอบพยานโดยตรงให้มีน้ำหนักยิ่งขึ้นได้ หรืออาจรับฟังข้อเท็จจริงโดยอาศัยพยานแวดล้อม แต่อย่างเดียวกันก็ได้ถ้าพยานนั้นบ่งชี้โดยแน่นอนไม่มีทางจะ คิดได้ว่าข้อเท็จจริงอาจเป็นอย่างอื่น นอกจากนั้นยังอาจรับฟังพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อม เพื่อชั่งน้ำหนัก พยานหลักฐานของทั้งสองฝ่ายว่าฝ่ายใดจะดีกว่ากันหรือรับฟังเพื่อแย้งพยานโดยตรงที่ปราศจากเหตุผล

ประจักษ์พยานและพยานบอกเล่า

ประจักษ์พยาน คือพยานที่รับรู้ได้เห็นข้อเท็จจริงอันนั้น

พยานบอกเล่า คือพยานที่มีได้รู้เห็นข้อเท็จจริงนั้นมาด้วย ตัวเองหาก แต่ได้ยินได้ฟังผู้อื่นเขาเล่าถึง ข้อเท็จจริงนั้นมาอีกทอดหนึ่งหรือหลายทอด

ประจักษ์พยานย่อมมีน้ำหนักดีกว่าพยานบอกเล่าพยานบอกเล่านั้นโดยทั่วไปรับฟังเป็นพยานหลักฐาน ไม่ได้ แต่ก็มีข้อยกเว้นอยู่มากโดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจใช้เป็นพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมประกอบ พยานหลักฐานอื่นให้มีน้ำหนัก ขึ้นได้ แต่การฟังพยานบอกเล่าต้องฟังด้วยความระมัดระวัง

ในกรณีวินิจฉัยว่าพยานใดรับฟังได้เพียงใดต้องมีการชั่งน้ำหนักพยานการชั่งน้ำหนักพยานว่าจะฟังรับฟังได้ เพียงใดนั้น ต้องคำนึงถึงประเภทของพยานดังกล่าวข้างต้นคือคำนึงถึงว่าเป็นพยานชั้นหนึ่งหรือพยานชั้นสองเป็น พยานโดยตรงหรือพยานแวดล้อม ประจักษ์พยานหรือระมัดระวังอย่างยิ่งพยานบอกเล่า

/พยาน...

พยานน้ำหนักมาก - น้อย

พยานต่อไปนี้ถือกันว่าเป็นพยานที่มีน้ำหนักมาก คือ

- พยานที่ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียเกี่ยวข้องหรือซึ่งหน้าจะเป็นกลาง
- พยานที่มีเหตุผลเชื่อมโยงกันพยานที่มีพยานแวดล้อมกรณีประกอบ
- พยานคู่ คือพยานที่ให้การตรงกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป
- พยานร่วมคือพยานที่ให้การเป็นพยานสำหรับทั้ง ๒ ฝ่าย
- พยานเอกสาร
- วัตถุพยาน

พยานต่อไปนี้ถือกันว่าเป็นพยานที่มีน้ำหนักน้อย คือ

- พยานที่ไม่อยู่กับร่องกับรอยคือให้การหลายครั้งมีสาระสำคัญไม่ตรงกัน
- พยานที่มีสาเหตุโกรธเคืองกับคู่กรณีถ้าไม่มีพยานอื่นอีกเลยน้ำหนักคำพยานนั้นก็น้อย

พยานเดี่ยว

พยานเดี่ยวคือพยานที่เห็นเหตุการณ์หรือได้ยินคนเดียวหรือเห็นเหตุการณ์คนละครั้งซึ่งไม่ใช่เวลาเดียวกัน พยานเช่นนี้มีน้ำหนักน้อย แต่อย่างไรก็ตามพยานเดี่ยว มิใช่ว่าจะรับฟังไม่ได้เสียทีเดียวแม้จะเป็นพยานเดี่ยว แต่ถ้ามีเหตุผลเชื่อมโยงกันดีก็ฟังได้เหมือนกันเช่นข้อหาข่มขืนกระทำชำเราค่าของผู้เสียหายแม้เพียงคนเดียวแต่มีเหตุผลอื่นแวดล้อมก็ฟังลงโทษได้

พยานที่ให้การแตกต่างกัน

ตามหลักธรรมดาแล้วคนที่อยู่ในที่เดียวกันมองเห็นในขณะเดียวกันหรือได้ยินด้วยกันควรจะแลเห็นหรือได้ยินเหมือนกันหากให้การในสาระสำคัญไม่เหมือนกันแล้วก็ไม่น่ารับฟัง แต่ถ้าให้การแตกต่างกันในข้อที่ไม่ใช่สาระสำคัญก็พอจะรับฟังได้

คำพยานที่ไม่สมเหตุสมผล

เช่นขัดต่อเหตุผลธรรมดา น้ำหนักคำพยานนั้น เห็นผู้ถูกกล่าวหาอยู่ในที่เกิดเหตุจำหน้าได้ทั้ง ๆ ที่เป็นเวลากลางคืนเดือนมืด

พยานบอกเล่า

คือพยาน ที่มีรู้ได้เห็นหรือได้ยินด้วยตนเองโดยตรง แต่ได้ยินคนอื่นเขามาเล่าให้ฟังอีกชั้นหนึ่ง มีน้ำหนักน้อย แต่ก็มีใช้ว่าจะไม่มีน้ำหนักเสียเลยยังอาจใช้เป็นพยานเหตุผลหรือพยานแวดล้อมกรณีประกอบพยานหลักฐานอื่นให้มีน้ำหนักขึ้นได้หรือหากคำบอกเล่านั้นสมเหตุสมผลและมีพยานแวดล้อมอื่นสนับสนุนพอก็อาจรับฟังได้ แต่การฟังพยานบอกเล่าต้องฟังด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง

(๒) ข้อเท็จจริงที่มาสู่การพิจารณาโดยข้อสันนิษฐาน

โดยปกติข้อสันนิษฐานไม่พื่อนำมาเป็นข้อเท็จจริง ที่จะรับฟังประกอบการพิจารณาทางวินัย แต่ถ้ามีกฎหมายมาตรฐานทั่วไปกฎระเบียบหรือแบบธรรมเนียม (เช่นโดยมติคณะรัฐมนตรีหรือมติ ก.พ. ซึ่งได้แจ้งให้ทราบ /ทั่วกัน...

ทั่วกันเพื่อถือเป็นหลักปฏิบัติแล้ว) ว่าให้ถือว่าหรือสันนิษฐานไว้ก่อนว่าถ้ากรณีอย่างนั้น ข้อเท็จจริงต้องเป็นอย่างนั้นเช่นนี้ก็ใช้ข้อสันนิษฐาน นั้นฟังเป็นข้อเท็จจริงประกอบการพิจารณาทางวินัยได้ซึ่งกรณีเช่นนั้นตกเป็นหน้าที่ของผู้ถูกกล่าวหาที่จะนำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานนั้นถ้านำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานนั้นไม่ได้ก็ต้องฟังข้อเท็จจริงตามข้อสันนิษฐานนั้น

ตัวอย่างเช่น กฎหมายอาญาให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้อยู่ในวงการพนันเป็นผู้ร่วมเล่นการพนันด้วยอย่างนี้ ในทางวินัยก็ถือเอาข้อสันนิษฐานนั้นมาฟังเป็นข้อเท็จจริงได้เว้นแต่ผู้ถูกกล่าวหาจะพิสูจน์ได้ว่าไม่ได้ร่วมเล่นการพนันหรือ

ตัวอย่างเช่น มีมติคณะรัฐมนตรีตามหนังสือกรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารที่ น.ว. ๘๙/๒๔๙๗ ลงวันที่ ๙ เมษายน ๒๔๙๗ กำหนดไว้ว่าข้าราชการผู้มีหน้าที่ปฏิบัติกิจการอย่างใดอย่างหนึ่งจะอ้างว่าไม่รู้กฎหมายหรือระเบียบแบบแผนข้อบังคับอันตนจำต้องปฏิบัติและอยู่ในหน้าที่ของตนมิได้ การที่ข้าราชการปฏิบัติงานไม่ชอบด้วยกฎหมายหรือระเบียบแบบแผนก็ดีหรือละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายหรือระเบียบแบบแผนก็ดี ให้ถือว่าผิดวินัยหรือหย่อนสมรรถภาพแล้วแต่กรณีเช่นนี้ก็เท่ากับว่าคณะรัฐมนตรีให้สันนิษฐานในข้อเท็จจริงไว้ก่อนว่าเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในเรื่องใดต้องรู้กฎหมายและระเบียบในเรื่องนั้น ฉะนั้นคณะกรรมการสอบสวนจึงไม่ต้องหาพยานหลักฐานมายืนยันว่าผู้ถูกกล่าวหาได้รู้กฎหมายและระเบียบในเรื่องนั้นแล้วถือข้อสันนิษฐานนั้นเป็นข้อเท็จจริงได้เลย เว้นแต่ผู้ถูกกล่าวหาจะนำสืบพิสูจน์ได้ว่าตนไม่รู้จริง ๆ

(๓) ข้อเท็จจริงที่มาสู่การพิจารณาโดยผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณารับรู้เอง

ข้อเท็จจริงที่ผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณารับรู้เอง ข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่รู้จักกันอยู่ทั่วไปหรือซึ่งไม่อาจโต้แย้งได้ เช่น

(ก) ถ้อยคำภาษาไทยหรือภาษาอื่นที่เป็นที่เข้าใจกันอยู่ทั่วไป โดยไม่ต้องนำผู้เชี่ยวชาญมาแปลหรือมาอธิบายอีก ตัวอย่างเช่น บัญชีว่าจ่ายค่า " เก้าเจี๊ยะ " เป็นที่เข้าใจกันอยู่ทั่วไปว่าหมายถึงให้เงินแก่เจ้าหน้าที่ผู้สอบสวนหรือ ผู้พิจารณารับรู้เองได้โดยไม่ต้องนำพยานมาสืบประกอบอีกว่าแปลว่าอะไร

(ข) ธรรมเนียมประเพณีซึ่งเป็นที่รู้จักกันอยู่ทั่วไป รังเกียจของสังคมต่อการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาที่จะถือว่าเป็นการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงเพียงใดหรือไม่เป็นข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่รู้จักกันอยู่ทั่วไปคณะกรรมการสอบสวนหรือผู้พิจารณายอมพิจารณาได้โดยไม่ต้องอาศัยพยานอย่างไรก็ดีถ้าเป็นธรรมเนียมประเพณีเฉพาะท้องถิ่นซึ่งไม่เป็นที่รู้จักกันทั่วไปก็ควรนำพยานหลักฐานมาสืบประกอบให้เห็นว่ามีธรรมเนียมประเพณีเฉพาะท้องถิ่นเช่นว่านั้น

(ค) กิจกรรมความเป็นไปของบ้านเมือง เช่น นโยบายของรัฐบาลใครเป็นรัฐมนตรีปลัดกระทรวงมหาดไทย อธิบดีในระยะได้ตั้งนี้ได้มีประกาศเป็นที่ทราบกันอยู่ทั่วไปผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณายอมรับรู้เองโดยไม่ต้องอ้างพยานหลักฐาน

(ง) สิ่งธรรมดาตามธรรมชาติ เช่น หนาวกลางวันยาวหน้าหนาวกลางวันสั้นระยะเวลาที่บุคคลธรรมดาจะต้องใช้ในการเดินทางด้วยเท้าด้วยม้าด้วยรถยนต์หรือด้วยเครื่องบินในระยะทางที่กล่าวอ้างภูมิประเทศของท้องถิ่นต่างๆในประเทศเหล่านี้ผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณายอมรับรู้เองได้โดยไม่ต้องอ้างพยานหลักฐาน

/(๔) ข้อเท็จจริง...

(๔) ข้อเท็จจริงที่มาสู่การพิจารณาโดยผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณาตรวจเห็นเอง

สิ่งที่จะเข้ามาเป็นข้อเท็จจริงในสำนวนโดยการตรวจเห็นเองของผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณาอาจมีได้โดยผู้ถูกกล่าวหาอ้างหรือผู้เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้นอ้างหรือผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณาได้ทำการตรวจเห็นเองก็ได้ เช่น รู้ลักษณะของผู้ถูกกล่าวหาหรือพยานรูปรอยบาดแผลลักษณะวัตถุที่ใช้เป็นพยานหลักฐานหรือเหตุการณ์ใดๆ ที่ปรากฏต่อหน้าผู้สอบสวนหรือผู้พิจารณาในเวลาสอบสวนหรือพิจารณา เป็นต้น

(๕) ข้อเท็จจริงที่มาสู่การพิจารณาโดยผู้ถูกกล่าวหารับ

ถ้าผู้ถูกกล่าวหาได้แจ้งไว้ในชั้นสืบสวนหรือในชั้นใด ๆ รับในข้อเท็จจริงอันใดก็นำข้อเท็จจริงอันนั้นมาสู่การพิจารณาได้

การฟังข้อเท็จจริง

การรับฟังข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ทำหรือได้ทำอะไรและทำอย่างไรบ้างในเรื่องที่กล่าวหา นั้น คณะกรรมการสอบสวนจะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่เข้ามาสำนวนการสอบสวนโดยทางต่างๆ ๕ ทาง ดังกล่าวข้างต้น ไม่ควรนำข้อเท็จจริงนอกสำนวนการสอบสวนมาพิจารณารับฟัง

ข้อเท็จจริงที่คณะกรรมการสอบสวนรวบรวมเข้ามาในสำนวนนั้นอาจจะมีทั้งข้อเท็จจริงข้อจริงเรื่องใดมีแจ้งข้อจริงรับกันโดยตลอดก็ง่ายต่อการสรุปทำความเข้าใจ เรื่องใดมีข้อเท็จจริงและข้อจริงปะปนกันอยู่มาก จะต้องวินิจฉัยชี้แจงน้ำหนักพยานหลักฐานแยกแยะว่าอะไรเท็จอะไรจริง โดยอาศัยเหตุผลประกอบการพิจารณารับฟัง ในการพิจารณาควรแยกพิจารณาแต่ละประเด็นในแต่ละข้อหาเป็นข้อๆไป

การวินิจฉัยประเด็นต่างๆ ในเบื้องต้นต้องฟังพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักมาก่อน เช่น พยานชั้นหนึ่ง พยานโดยตรง ประจักษ์พยาน และพยานที่มีน้ำหนักอื่นดังกล่าวมาแล้ว ถ้าไม่มีพยานที่มีน้ำหนักดังกล่าว จึงจะพิจารณาฟังพยานหลักฐานที่มีน้ำหนักน้อยลงมา ซึ่งประกอบด้วยเหตุผลและพฤติการณ์แวดล้อมสอดคล้องต้องกัน ให้พอฟังได้

แสดงความเห็นว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไรหรือไม่

การพิจารณาปรับข้อเท็จจริงกับข้อว่าด้วยการกระทำความผิดวินัยเป็นขั้นตอนที่ต้องกระทำภายหลังจากที่ได้พิจารณาสรุปข้อเท็จจริงแล้วและฟังพิจารณาทุกข้อว่าด้วยการกระทำความผิดที่คณะกรรมการสอบสวนเห็นว่ากระทำนั้นเกี่ยวข้อง กล่าวคือต้องพิจารณาโดยละเอียด

ในการที่คณะกรรมการสอบสวนจะสามารถพิจารณาปรับ ข้อเท็จจริงกับข้อว่าด้วยการกระทำนั้น คณะกรรมการสอบสวนต้องทราบองค์ประกอบของความผิดในข้อนั้น ๆ และต้องสามารถให้เหตุผลด้วยและในกรณีที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบที่มีความหมายไม่เป็นการเฉพาะเจาะจง เช่น “การประพฤติชั่ว” เป็นต้น จะต้องให้เหตุผลให้เด่นชัดที่สุด ฟังระลึกเสมอว่าความบริสุทธิ์ยุติธรรมขึ้นอยู่กับข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามทางสอบสวน โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องมีพยานหลักฐานและเหตุผลสนับสนุนและพยานหลักฐานและเหตุผลเท่านั้นที่จะเป็น

/หลักประกัน...

หลักประกันความพอใจของผู้ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ถูกกล่าวหาขณะนั้นการพิจารณาวินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดวินัยอย่างไรหรือไม่จึง ต้องอ้างข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามทางสอบสวนซึ่งมีพยานหลักฐานสนับสนุนและให้เหตุผลประกอบให้เพียงพอ

การทำความเข้าใจ ฟังใช้วิธีการนำเอาข้อเท็จจริงเข้าปรับกับบทความผิดที่การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาอาจเข้าหลักเกณฑ์องค์ประกอบของความผิดนั้น ๆ ซึ่งอาจจะเป็นข้อเดียวหรือหลายข้อก็ได้แล้ววินิจฉัยให้เหตุผลไปว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดตามข้อนั้น ๆ หรือไม่เพราะเหตุใด และกระทำเช่นนี้ทุกข้อที่เข้าสู่การพิจารณาการปรับบทความผิดโดยวิธีนี้จะทำให้การทำความเข้าใจเป็นไปโดยละเอียดทุกแง่ทุกมุม ไม่เฉพาะแต่ความผิดที่เห็นว่าต้องตามข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำนั้นเท่านั้น การทำความเข้าใจโดยวิธีดังกล่าวจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดของผู้บริหารท้องถิ่นที่สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนและคณะกรรมการพนักงานส่วนท้องถิ่น (ก. จังหวัด) ผู้พิจารณาและทำให้การพิจารณาดำเนินการในทางวินัยรวดเร็วยิ่งขึ้นซึ่งความรวดเร็วของการดำเนินการทางวินัยนี้เป็นเป้าหมายที่สำคัญประการหนึ่งของการดำเนินการทางวินัย

การทำความเข้าใจปรับข้อเท็จจริงกับบทความผิดควรพิจารณาตามลำดับโครงสร้างของความผิดทางวินัย ซึ่งมีลำดับ ดังนี้

(๑) การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาต้องตามที่กฎหมายหรือมาตรฐานทั่วไปบัญญัติหรือกำหนดว่าเป็นความผิดทางวินัยหรือไม่

(๒) การกระทำนั้นเป็นการกระทำที่ผู้ถูกกล่าวหาพึงกระทำได้โดยชอบหรือไม่

(๓) ผู้ถูกกล่าวหาที่กระทำการนั้นเป็นผู้มีความสามารถรู้ผิดชอบในการกระทำนั้นหรือไม่

การทำรายงานการสอบสวนในชั้นปรับบทความผิดควรต้องวินิจฉัยไปตามลำดับของโครงสร้างดังกล่าวคือต้องทำความเข้าใจในเบื้องต้นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาต้องตามที่มาตรฐานทั่วไปกำหนดว่าเป็นความผิดทางวินัยหรือไม่ เช่นกล่าวหาว่าละทิ้งหน้าที่เวรเฝ้าที่ทำการเพื่อป้องกันอัคคีภัยข้อเท็จจริงตามทางสอบสวนฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้อยู่ในที่ทำการในขณะที่ไฟไหม้จริงซึ่งเป็นการกระทำที่ต้องตามที่มาตรฐานทั่วไปกำหนดว่าเป็นความผิดทางวินัย

คณะกรรมการสอบสวนก็ต้องทำความเข้าใจต่อไปว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นการกระทำที่ผู้ถูกกล่าวหาพึงกระทำได้โดยชอบหรือไม่ ถ้าข้อเท็จจริงตามทางสอบสวนได้ความว่าเหตุที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้อยู่เฝ้าที่ทำการเพราะลูกผู้บังคับบัญชาเรียกไปใช้ราชการในทางอื่นอย่างนี้ผู้ถูกกล่าวหาที่กระทำได้โดยชอบ ไม่ควรจะมี ความผิด แต่ถ้าข้อเท็จจริงฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำไปโดยไม่มีเหตุผลที่อ้างได้โดยชอบ คณะกรรมการสอบสวน ก็ควรจะต้องทำความเข้าใจต่อไปว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำเช่นนั้นเพราะเกิดความผิดปกติทางสมองหรือจิตใจจนไม่สามารถจะควบคุมตนเองได้ แม้จะฟังว่ากระทำผิด ก็อาจไม่ต้องลงโทษหรือลงโทษเพียงสถานเบา ดังนี้ เป็นต้น

/การเสนอ...

การเสนอแนะโทษที่ควรได้รับ

การเสนอแนะโทษและระดับโทษที่จะลงแก่ผู้ถูกกล่าวหา จะต้องกระทำเมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นความผิดทางวินัยซึ่งอาจเป็นความผิดฐานเดียวหรือหลายฐาน หรือหลายกระทงก็ได้ โทษและระดับโทษที่เสนอแนะให้ลงแก่ผู้ถูกกล่าวหาต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลจาก พยานหลักฐานที่ได้สอบสวนรวบรวมไว้นั้น ซึ่งต้องมีความเป็นภาวะวิสัย มิใช่อัตตวิสัยและควรคำนึงถึงระดับโทษ ตามที่มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัยและการดำเนินการทางวินัยและที่คณะรัฐมนตรีหรือ ก.พ. ได้ มีมติกำหนดเป็นหลักปฏิบัติไว้ รวมทั้งระดับโทษที่เคยลงแก่ผู้ทำผิดอย่างเดียวกันมาแล้วด้วย ทั้งนี้ขอเสนอดังกล่าว ควรรวมทั้งข้อเสนอในการลดหย่อนโทษหรือยกโทษแล้วแต่กรณีด้วย

อนึ่งแม้การสอบสวนจะยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิด ที่จะต้องถูกลงโทษคณะกรรมการสอบสวน ก็ต้องทำรายงานเสนอไว้ด้วย

การจัดทำบันทึกรายงานการสอบสวน

เมื่อได้ประชุมพิจารณาลงมติว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยหรือไม่ ถ้าผิดเป็นความผิดวินัยกรณีใด ตาม ข้อใดและควรได้รับโทษสถานใดหรือผู้ถูกกล่าวหาหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือบกพร่อง ในหน้าที่ราชการหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการตามข้อของมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการ ให้ออกจากราชการหรือไม่อย่างไรหรือกรณีมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยอย่าง ร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะฟังลงโทษปลดออกหรือไล่ออกถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการ เสียหายแก่ราชการตามข้อ ๕ ของมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการให้ออกจากราชการหรือไม่อย่างไร แล้วให้ คณะกรรมการสอบสวนทำรายงานการสอบสวนซึ่งมีสาระสำคัญตามแบบ สว. ๖ เสนอต่อผู้บริหารท้องถิ่นที่สั่ง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนกรรมการสอบสวนผู้ใดมีความเห็นแย้งให้ทำความเห็นแย้งแนบไว้กับรายงานการ สอบสวนโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของรายงานการสอบสวนด้วย

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำรายงานการสอบสวนแล้ว ให้เสนอสำนวนการสอบสวน พร้อมทั้ง สารบาญต่อนายกฯ และให้ถือว่าการสอบสวนแล้วเสร็จ

**๗.๓ หัวข้อ กระบวนการดำเนินการทางวินัย ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น โดย อาจารย์
แสงจันทร์ ดวงระหว้า**

สรุปเป็น Flowchart ได้ตามเอกสารที่แนบมาพร้อมนี้

๕. ประโยชน์ที่ทางราชการได้รับจากการฝึกอบรม

- ๘.๑ การดำเนินการทางวินัยเป็นไปตามหลักเกณฑ์ ขั้นตอน และวิธีการดำเนินการทางวินัยอย่างถูกต้องครบถ้วนมากขึ้น
- ๘.๒ บุคลากรปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต โปร่งใส และอยู่ภายใต้กรอบของกฎหมายระเบียบ และหลักธรรมาภิบาลอย่างเคร่งครัด
- ๘.๓ บุคลากร รักษาวินัย และปฏิบัติหน้าที่ให้เกิดผลดีต่อการปฏิบัติราชการโดยรวม มากขึ้น

๖. ข้อเสนอแนะ แนวคิดที่นำไปปรับใช้ในการปฏิบัติงานหรือพัฒนางานที่สอดคล้องกับข้อ ๘

ผู้เข้ารับการฝึกอบรมสามารถนำประสบการณ์ที่ได้รับจากการฝึกอบรม ทั้งความรู้ ทักษะ นำมาส่งเสริมให้บุคลากรปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริต โปร่งใส และอยู่ภายใต้กรอบของกฎหมาย ระเบียบ และหลักธรรมาภิบาลอย่างเคร่งครัด และการส่งเสริมและสนับสนุนให้บุคลากร รักษาวินัยให้มากขึ้น พร้อมทั้งสนับสนุนเครือข่ายคณะกรรมการทางวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่นให้มีความเข้มแข็ง มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

๗. รูปภาพประกอบ

๑๐.๑ การฝึกอบรม

๑๐.๒ ฝึกปฏิบัติขั้นตอนการสอบสวน

/๑๐.๓ มอบวุฒิบัตร...

๑๐.๓ มอบวุฒิบัตร การผ่านการอบรม โครงการอบรมเชิงปฏิบัติการ “หลักสูตรการดำเนินการทางวินัยข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น” (หลักสูตร ๕ วัน) ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๔

บัญชีรายชื่อผู้เข้ารับการฝึกอบรมฝึกอบรมหลักสูตร “การดำเนินการทางวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่น (หลักสูตร ๕ วัน) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๙” ของ อบจ.พะเยารวมทั้งสิ้น ๖๘ ราย

รายชื่อผู้เข้าร่วมการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตรการดำเนินการทางวินัยพนักงานส่วนท้องถิ่น (หลักสูตร 5 วัน) ระหว่างวันที่ 11-16 พฤศจิกายน 2568 ณ โรงแรมวีซี ดอกคำใต้ อำเภอดอกคำใต้จังหวัดพะเยา

ลำดับ	สังกัด/รพ.สต.	ชื่อ - สกุล	ตำแหน่ง
1	กองสาธารณสุข อบจ.พะเยา	นายวัฒนพงศ์ ธิรภัทรไพบูลย์	ผู้อำนวยการกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม
2		นางอรทัย ศรีศิลป์	หัวหน้าฝ่ายส่งเสริมสุขภาพ
3		นางอิสริย์ โลหะกิจตระกูล	หัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไป
4	รพ.สต.บ้านน้ำปุก	นางสาวสาวิตรี ใจชื่อ	พยาบาลวิชาชีพ (ผอ.รพ.สต.)
5	รพ.สต.บ้านสบขาม	นางนิตยา ปินตา	พยาบาลวิชาชีพ
6	รพ.สต.ขุนคววร	นางสาวศิริดา ปัญญา	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ รก.ผอ.รพ.สต.ขุนคววร
7	รพ.สต.บ้านต๋อม	นายเลิศสรลั อินออน	นักวิชาการสาธารณสุข(ผอ.รพ.สต.บ้านต๋อม)
8	รพ.สต.บ้านม่วง	นางจุฬาลักษณ์ จิตตะ	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ
9	รพ.สต.คววร	นางหทัยรัชนี ศรีสมบัติ	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ รก.ผอ.รพ.สต.คววร
10	รพ.สต.ล่อ	นางสุจิตรา คำนวล	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ รก.ผอ.รพ.สต.ล่อ
11	รพ.สต.ท่าจำปี	นางสาวสิริพรรณ ฟ้าแลบ	เจ้าพนักงานทันตสาธารณสุข
12	รพ.สต.ห้วยยางขาม	นางสาวกรณิการ์ คำงาม	ผอ.รพ.สต.ห้วยยางขาม
13	รพ.สต.แม่กา	นายถวิล วงศ์กันทิยะ	นักวิชาการสาธารณสุข (ผอ.รพ.สต.แม่กา)
14	รพ.สต.แม่ใส	นางเกษร วัจวล	พยาบาลวิชาชีพ (ผอ.รพ.สต.แม่ใส)
15	รพ.สต.บ้านห้วยเคียน	นายคำรณ จันท์ตัน	ผอ.รพ.สต.บ้านห้วยเคียน
16	รพ.สต.ภูซาง	นายสงกรานต์ สมนาม	ผอ.รพ.สต.ภูซาง
17	รพ.สต.ป่าแฝก	นายธนกฤต ยาระนะ	ผอ.รพ.สต.ป่าแฝก
18	รพ.สต.บ้านปางค่า	นายชิตีพัทธ์ มาฟู	นักวิชาการสาธารณสุข
19	รพ.สต.บ้านร่องย้าง	นางนันทนา โชนภูเขียว	พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ รก.ผอ.สต.บ้านร่องย้าง
20	รพ.รพ.สต.บ้านร่องเอียน	นางนุชจิรา บัวเขียว	เจ้าพนักงานสาธารณสุข
21	รพ.สต.บ้านปางมดแดง	นางสาวณราวดี สมฤทธิวรากุล	พยาบาลวิชาชีพ
22	รพ.สต.บ้านร่องคำหลวง	นายณัฐเมศวร์ คำมีสุทธิพงศ์	นักวิชาการสาธารณสุข(ผอ.รพ.สต.บ้านร่องคำหลวง)
23	รพ.สต.พระธาตุขิงแกง	นางโสภิตา ผัดวงศ์	พยาบาลวิชาชีพ

24	รพ.สต.บ้านสันติสุข	นายจักรพงศ์ วิวัฒน์วิทยา	นักวิชาการสาธารณสุขปฏิบัติการ รก.ผอ.รพ.สต.บ้านสันติสุข
25	รพ.สต.บ้านป่าตึง	นางอังสนา อินทร์เทศ	พยาบาลวิชาชีพ(ผอ.รพ.สต.บ้านป่าตึง)
26	รพ.สต.ศรีถ้อย	นางสุภาพร เย็นเยือก	พยาบาลวิชาชีพ(รก.ผอ.รพ.สต.ศรีถ้อย)
27	รพ.สต.ท่าวังทอง	นางสาวศศิษฐา รีรักษ์	ผอ.รพ.สต.ท่าวังทอง
28	สอน.แม่ปืม	นายอานนท์ วัฒนกรกุล	ผอ.สอน.แม่ปืม
29	รพ.สต.บ้านตุ่น	นางกัญจน์ชรัตน์ ชุ่มวงศ์	พยาบาลวิชาชีพ(รก.ผอ.รพ.สต.บ้านตุ่น)
30	รพ.สต.น้ำแวน	นางวิจิตร อินตะแสน	พยาบาลวิชาชีพ (รก.ผอ.รพ.สต.น้ำแวน)
31	รพ.สต.แม่เนาเรือ	นายบัณฑิต สุริยะไชย	นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ(ผอ.รพ.สต.แม่เนาเรือ)
32	รพ.สต.บ้านฝายกวาง	น.ส.แจ่มใส ชาวสะอาด	พยาบาลวิชาชีพ (รก.ผอ.รพ.สต.บ้านฝายกวาง)
33	รพ.สต.จุน	นางอุบลวรรณ อินทมูล	พยาบาลวิชาชีพ (ผอ.รพ.สต.)
34	สอน.อนาลโย	นางพิมพ์ชนก ทศพงศ์พัฒน์	พยาบาลวิชาชีพ (รก.ผอ.สอน.)
35	รพ.สต.หงส์หิน	นางวันเพ็ญ จักร์เงิน	พยาบาลวิชาชีพ (ผอ.รพ.สต.)
36	รพ.สต.เชียงแรง	นายวิษณุ พึ่งพวก	นักวิชาการสาธารณสุข
37	รพ.สต.บ้านสาาง	นางสาวณัฐสุดา ชำนาญยา	นักวิชาการสาธารณสุข
38	รพ.สต.ทุ่งรวงทอง	นางวนิสา บุญวงศ์	นักวิชาการสาธารณสุข(ผอ.รพ.สต.)
39	รพ.สต.ท่าวังทอง	นางสาววัชรินทร์ นามวงศ์	นักวิชาการสาธารณสุข
40	รพ.สต.ท่าวังทอง	นางเบญจมาศ ตาคำ	นักวิชาการสาธารณสุข
41	รพ.สต.บ้านดงอินตา	นางรติกร ปัญจันท์	พยาบาลวิชาชีพ
42	รพ.สต.สระ	นายณรงค์เดช บ้านสระ	นักวิชาการสาธารณสุข
43	รพ.สต.บ้านปิ่น	นายกมล ต๊ะผั้น	ผอ.รพ.สต.
44	รพ.สต.บ้านห้วยเจริญราษฎร์	นางโสธรา ใจเสาร์ดี	พยาบาลวิชาชีพ
45	รพ.สต.บ้านต้า	นางประทีศนาพร กำจรเกียรติสกุล	ผอ.รพ.สต.
46	รพ.สต.บ้านศรีมาลัย	นางสุธาสินี ยศพล	ผอ.รพ.สต.
47	รพ.สต.บ้านใหม่	นางจันทิมา จันทะบุรณ์	พยาบาลวิชาชีพ
48	รพ.สต.สว่างอารมณ์	นายธีระพล พรหมแสน	นักวิชาการสาธารณสุข
49	รพ.สต.บ้านสักล่อ	นางสาวจิตาภา เอี่ยมหุ่น	ผอ.รพ.สต.

50	รพ.สต.บ้านหนองสระ	นางราณี ใจจุมปู	พยาบาลวิชาชีพ
51	รพ.สต.จำป่าหวาย	นายเทียนชัย สมฤทธิ์	นักวิชาการสาธารณสุข (ผอ.รพ.สต.)
52	รพ.สต.บ้านจำบอน	นายปณณวิชญ์ ศักบุตร	นักวิชาการสาธารณสุข (ผอ.รพ.สต.)
53	รพ.สต.บ้านหนองสระ	นางขวัญตา ยศประสงค์	พยาบาลวิชาชีพ
54	รพ.สต.เชียงบาน	นางวิภารัตน์ สายใจ	พยาบาลวิชาชีพ
55	รพ.สต.บ้านไชยสถาน	นายพงษ์ศักดิ์ ตักเตือน	ผอ.รพ.สต.
56	อบจ.พะเยา	นายธนกฤต อัมพุธ	นิติกร
57	อบจ.พะเยา	นางณัฐนันท์ ฟองคำ	หัวหน้าฝ่ายบริหารงานทั่วไป
58	อบจ.พะเยา	นางสาวทิพวรรณ สุดตา	หัวหน้าฝ่ายจัดหาพัสดุ
59	อบจ.พะเยา	นางนิติกานุจน์ สืบสวัสดิ์	นักวิชาการพัสดุ
60	อบจ.พะเยา	นางจารุวรรณ วงศ์มณีวรรณ	เจ้าพนักงานพัสดุ
61	อบจ.พะเยา	นายประทีป วงศ์ไชย	หัวหน้าฝ่ายวินัยและส่งเสริมคุณธรรม
62	อบจ.พะเยา	นางสาวลัดดาวัลย์ ทาวงค์	นิติกร
63	อบจ.พะเยา	นางสาวจารุวรรณ ศักดิ์สูง	นักจัดการงานทั่วไป
64	อบจ.พะเยา	นางสาวบุญวรรณ เกียรติวิชัยงาม	นักจัดการงานทั่วไป
65	อบจ.พะเยา	นางจารุวรรณ วงศ์มณีวรรณ	เจ้าพนักงานพัสดุ
66	อบจ.พะเยา	นางกัญญาภัทร จันเครื่อง	นักวิชาการเงินและบัญชี
67	อบจ.พะเยา	นางสุกัญญา ห่วงศร	เจ้าพนักงานธุรการ
68	อบจ.พะเยา	นายคามิน ธนาภิจิติ	นักวิชาการตรวจสอบภายใน